

zooals ze vertrouwd werden met de zenuwstoring van hun moeder. Ze spreken nooit over 't lijden van hem, alleen kleine Hanna is 't een enk'le maal oneens en begrijpt met echt kinderegoïsme niet, waarom vaders sterke armen haar niet meer dragen en zijn lichaam niet berekend schijnt voor haar acrobatische toeren van wèler.

„Pa moet beter worden!” — zegt ze — „doet u 't nou, pa? Toe, waarom doet u 't nou niet, paatje, zeg?”

„Dat kan 'k zóó maar niet als 'k wil!”

„O, maar kan ma u dan niet beter maken?”

„Ook niet, schat!”

„De dokter dan?”

„Die misschien wèl!”

„Waarom doet hij 't dan niet, pa?”

„Wie weet heeft hij er geen lust in, Hanna!” — en even lacht hij. En nu ziet hij in de mooie oogen van 't kind.

Ze staat vóór hem, haar hoofdje reikt juist tot aan zijn schouder en 't kopje is, zooals hij nu ligt uitgestrekt op de gemak'lijke rustbank, vlak bij zijn gelaat. Nog honderd vragen vreest hij en ze doen hem pijn, o, vreeselijk pijn. 't Zwijgen van de grooten is duizend maal beter, en daarom:

„Je moet wat spelen, Hanna, met Clara of Marie! — Kom!”

't Kind verroert zich niet.

„Waarom zou de dokter het wel „misschien” doen, pa?”

„Ben je vanmiddag met mama uit geweest?”

„Ja, pa!”

„Wat heb je gezien, vrouwtje, veel dames en heeren op straat en mooie kindertjes?”

Ze knikt toestemmend.

„Zal grootma u beter maken?”

Hij haalt de schouders op en tracht te glimlachen.

„Of oom Frits?”

Geen antwoord.

„Zeg, pa?” — en ze stoot hem zachtkens aan — „Of tante Marie?”

„Roep Ru even, Hanna! Wil je?” — en hij streelt haar frissche wangen met z'n doorschijnend witte vingers.

Vlug als een vogel wipt ze weg. Aan de tafel zijn de anderen. Ze maken hun huiswerk voor de school, soms afgebroken door een vroolijken lach of debatten over thema's en sommen.

„Je moet bij pa komen, Ru!” — en even trekt ze aan de mouw van zijn blouse. Haastig schuift hij den stoel achteruit.

„Wat is 't, pa?”

„Kun jelui Hanna wat bezig houden of roep anders iemand uit de keuken.”

„Ze blijft zoo graag dat ééne uurtje hier pa. — Maar ik ben klaar — wacht, we zijn zoo allemaal klaar!”

De jongen gaat vlug verder met werken, de kleine meid stopt hij een pot-